

Załącznik 1

Sporządzanie przypisów oraz wykazywanie literatury

Obowiązują określone zasady sporządzania przypisów bibliograficznych, służące identyfikacji cytowanych dokumentów. Zwracać trzeba uwagę na porządek elementów służących opisowi (kolejność, rodzaj oraz miejsce umieszczenia znaków interpunkcyjnych). Wszystkie kolejne składowe zapisu, a więc inicjał imienia, nazwisko, nazwa wydawnictwa, miejsce i rok wydania, numer strony piszemy drukiem prostym (antykwa), natomiast tytuł dzieła, umieszczany po nazwisku, zapisujemy drukiem pochyłym (kursywą). Wyjątek stanowi nazwa czasopisma, które ujmujemy w cudzysłowie bez kursywy.

W przypadku artykułu/referatu w wydawnictwie zwartym zapisujemy imię, nazwisko autora i tytuł dzieła, a następnie wykazujemy, w jakim wydawnictwie został zamieszczony, używając w tym celu litery W.; podajemy też nazwisko redaktora naukowego, dalej nazwę wydawnictwa, miejsce i datę wydania, numer strony. Jeżeli natomiast odnosimy się do artykułu znajdującego się w wydawnictwie ciągłym np. w czasopiśmie, to nie używamy znaku W.; nie podajemy też nazwiska redaktora. Nazwę wydawnictwa ciągłego ujmujemy w cudzysłowie i nie pochylamy druku. Co ważne, w przypisie po inicjale imienia piszemy nazwisko autora publikacji, zaś na jego końcu odnotowujemy numer strony, z której pochodzi cytat. W końcowym wykazie literatury, który sporządza się w układzie alfabetycznym, najpierw piszemy nazwisko, a następnie inicjał imienia, nie podając numerów stron.

Poniższe przykłady prezentują sposób wykazywania niektórych rodzajów literatury. Zaznając się z nimi, trzeba zwrócić uwagę na porządek i kolejność prezentacji poszczególnych elementów zapisu oraz rodzaj i umieszczenie znaków interpunkcyjnych.

1. Książka - jeden autor
Głowacki M.: *Podstawy obsługi ruchu turystycznego w Polsce*. Wyd. WSHiT, Częstochowa 2007.
2. Książka - dwóch i więcej autorów
Gworys W., Kornak A. S., Szeremeta R.: *Jak kierować hotelami i innymi obiektami noclegowymi*. Wyd. WSHiT, Częstochowa 2003.
3. Fragment w pracy zbiorowej
Mikuta B.: *Podstawy kuchni staropolskiej i śląskiej w ofercie żywieniowej gastronomii Częstochowy*. W: *Gastronomia w ofercie turystycznej regionu*. Monografia pod red. Z. Dolatowskiego i D. Kołożyn-Krajewskiej. Wyd. WSHiT, Częstochowa 2010.
4. Artykuł w wydawnictwie ciągłym
Szeremeta R., Gworys W.: *Potrzeby kadrowe gospodarki turystycznej a jakość kształcenia*. „Oświatowiec” 2010, nr 1-2, s.11-19.

Przypisy powinny zawierać następujące ważniejsze skróty:

- a) ibidem lub tamże - oznaczenia to stosuje się tylko w przypadku ponownego odesłania do powyżej cytowanego dzieła. Odesłanie i dzieło nie może być przedzielone inną pozycją literaturową.

Przykład:

¹A. Oleksiuk: *Marketing usług turystycznych*. Wyd. Difin, Warszawa 2009, s. 121

²Ibidem, s. 35.

- b) Idem, idae (tenże) - oznaczenie to stosuje się w przypadku wskazywania w tym samym przypisie więcej niż jednej publikacji tego samego autora, w przypadku mężczyzny - idem, w przypadku kobiety - idae.

Przykład:

¹ W.Gaworecki :*Turystyka*. Wyd.PWE, Warszawa, 2010, s.20. idem: *Turystyka*. Wyd. PWE, 2007, s.22.

- c) op. cit. (dz. cyt.) - oznaczenie to stosuje się w przypadku ponownego odesłania do wcześniej zacytowanego dzieła, pod warunkiem, że jest to jedyne wykazane w pracy dzieło danego autora, a samo odesłanie i dzieło (wcześniej już cytowane) przedzielone zostały jedną lub więcej pozycjami literaturowymi innych autorów.

Przykład:

¹ Z. Kruczek, P. Zmyślony: *Regiony turystyczne*. Wyd. Proksenia, Kraków 2010, s. 52.

² M. Boruszczak Red.: *Turystyka zdrowotna*. Wyd. WSTiH, Gdańsk 2010 s. 13

³ Z. Kruczek, P. Zmyślony: op. cit., s. 155.